

enkelte lands kompetente myndighed skulle være beføjet til at kræve, at der skulle tilvejebringes et hvilerum for arbejderne i enhver virksomhed, der beskæftigede mere end et vist antal arbejdere, eller hvor tilvejebringelsen af hvilerum iøvrigt var ønskelig af anden grund. Den britiske regeringsrepræsentant stillede ændringsforslag om, at hvilerum kun skulle tilvejebringes, hvor der ikke var andre muligheder for arbejderne til at hvile sig, og hvor det var ønskeligt i betragtning af arbejdets natur og andre omstændigheder. Arbejdergruppen modsatte sig dette ændringsforslag, men det blev vedtaget.

Afsnittet om fritidsforanstaltninger for arbejderne foreslog arbejdsgiverne udeladt, idet man begrundede dette med, at internationale bestemmelser herom ville betyde en indblanding i arbejdernes frihed til at tilbringe deres fritid på den måde, de ønskede. Endvidere hævdede man, at sådanne foranstaltninger vedrørte hele samfundets interesser og derfor faldt uden for den foreslåede henstillings område. Arbejdsgivernes ændringsforslag blev imidlertid forkastet, og afsnittet opretholdt.

En bestemmelse i udkastet foreslog, at vedkommende nationale myndighed burde sørge for, at arbejderne og arbejdsgivernes organisationer blev rådspurgt både om principperne for administrationen af velfærdsforanstaltninger og om inspektionen af disse. Den britiske regeringsrepræsentant foreslog denne bestemmelse udeladt under henvisning til, at spørgsmålet om at gennemføre lovbestemmelser om velfærdsforanstaltninger alene påhvilede tilsynsinstitutionen, og at denne ikke kunne være forpligtet til at rådspørge hverken arbejderne eller arbejdsgivernes organisationer om gennemførelsen af tilsynet. Ændringsforslaget blev imidlertid forkastet.

Spørgsmålet om, hvilke bestemmelser der skulle gælde for prisen på måltider og andre fødevarer som led i velfærdsforanstaltningerne, gav anledning til megen diskussion. Arbejderrepræsentanterne hævdede, at enhver mulighed for profit skulle være udelukket. Heroverfor fremførte arbejdsgiverrepræsentanterne og flere regeringsrepræsentanter, at dette ikke altid kunne gøres, f. eks. hvor ledelsen af en kantine blev overdraget til en forpagter, hvilket

var ganske almindeligt. Resultatet af forhandlingerne blev, at man fastsatte, at priserne i alle tilfælde skulle være rimelige og ikke give *arbejdsgiveren* nogen profit.

Arbejdsbureauet havde foreslået, at arbejdsgiverne skulle tilvejebringe skure for opbevaring af arbejderne cykler, hvor det var nødvendigt og gennemførligt. Arbejderrepræsentanterne foreslog, at denne bestemmelse skulle udvides til at omfatte alle transportmidler, som arbejderne ejede og brugte til kørsel til og fra virksomheden. Arbejdsgiverne hævdede heroverfor, at et sådant krav ville være fysisk uigennemførligt, særligt i tæt bebyggede arealer. Resultatet blev, at teksten blev ændret til, at arbejdsgiverne i tilfælde, hvor arbejderne i overensstemmelse med nationale eller lokale sædvaner brugte deres egne transportmidler til og fra arbejde, burde tilvejebringe passende parkerings- eller andre opbevaringsmuligheder, hvor det var nødvendigt og gennemførligt.

Spørgsmålet om arbejdsgivernes pligt til at yde befordringsgodtgørelse til arbejderne i visse lande, områder eller industrier, hvor de offentlige transportmuligheder var utilstrækkelige eller uanvendelige, gav anledning til en del diskussion. Arbejdsgiverne foreslog bestemmelsen udeladt, men arbejderrepræsentanterne hævdede, at det i mange tilfælde var nødvendigt at betale sådan befordringsgodtgørelse, og at en praksis herom eksisterede i et antal lande. Arbejdsgivernes ændringsforslag blev forkastet, og bureauets bestemmelse opretholdt med en tilføjelse om, at det ved kollektivaftaler mellem de pågældende arbejdsgivere og arbejdere skulle bestemmes, hvilken befordringsgodtgørelse der skulle ydes.

Den australske regeringsrepræsentant foreslog indføjet i henstillingen en ny bestemmelse om, at arbejdsgivere, der planlagde at etablere virksomheder med et betydeligt antal arbejdere, burde opfordres til i forvejen at rådspørge organisationer, der sørgede for offentlige transportmidler, samt trafikmyndighederne for derved at sikre, at passende transportmuligheder forelå for arbejderne til og fra virksomheden. Arbejdsgiverne hævdede, at en sådan bestemmelse faldt uden for henstillingens område og var uønskelig og uigennemførlig, fordi arbejdsgiverne på vedkommende tidspunkt